Εδώ σκοτώθηκε ηρωϊκά ένα λεβεντόπαιδο δεκαεφτάχρονο εφραντζής η Κώστας από τη Λιβαδειά και σήμερα ξημέρωμα τον έθαψαν οι σύντροφοί του στο Μπαλντούμι. Ο Κώστας ήταν ένα παλικάρι ψηλό, μελαχρινό, με μαύρα μάτια και μαύρα μαλλιά. Ήταν ακόμα παιδί, δεκαεφτά χρονών. Ο πατέρας του πέθανε πριν γεννηθεί αυτός και η μάνα του τον μεγάλωσε μόνη της. Δούλευε σκληρά για να τον σπουδάσει, γιατί ήθελε να γίνει δάσκαλος. Ο Κώστας όμως δεν μπόρεσε να τελειώσει το σχολειό. Έπρεπε να βοηθήσει τη μάνα του στα χωράφια. Δούλευε μαζί της από τα χαράματα ως τη δύση του ήλιου. Ήταν ο μοναχογιός της και η μόνη της χαρά στη ζωή.

Όταν ξεκίνησε η Εθνική Αντίσταση, ο Κώστας ήταν ένα από τα πρώτα παιδιά που πήγαν στα βουνά. Η μάνα του έκλαιγε πολύ, γιατί φοβόταν μήπως και τον χάσει. Αλλά ο Κώστας ήξερε πως έπρεπε να πολεμήσει για τη λευτεριά της πατρίδας. Έγινε αντάρτης στο 3ο Σύνταγμα του ΕΛΑΣ και πολέμησε γενναία σε πολλές μάχες. Ανέβηκε γρήγορα στα ανώτερα κλιμάκια και έγινε λοχαγός. Οι σύντροφοί του τον αγαπούσαν για το θάρρος και την καλοσύνη του.

Στις 14 Νοεμβρίου του 1944 ο Κώστας πολεμούσε στο Μπαλντούμι, όταν μια σφαίρα τον βρήκε στο στήθος. Έπεσε κάτω και δεν σηκώθηκε πια. Οι σύντροφοί του τον έθαψαν εκεί, κάτω από μια μεγάλη βελανιδιά. Η μάνα του δεν έμαθε ποτέ πού είναι ο τάφος του. Δεν πήγε ποτέ να τον επισκεφτεί. Πέθανε χρόνια μετά, χωρίς να ξέρει πού βρίσκεται το παιδί της. Ο Κώστας έμεινε για πάντα νεκρός στα βουνά που αγάπησε.

Λ. Χ. 14 Νοεμβρίου 1944.

Κ. Παπαδόπουλος